

„Štajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krone, za pol in četrt leta razmerno; za Ogrsko 4 K 50 vin. za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računi naročnino z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne štev. se prodajajo po 6 v.

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslople šte. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torej zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inserterov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 45.

V Ptuj v nedeljo dne 8. novembra 1908.

IX. letnik.

Kdor seje veter . . .

Že v svetem pismu stoji ta beseda: Kdor seje veter, žel bode vihar . . . In zdi se nam, da so zdaj prvaki tisti, ki so v svoji brezvestni nepredvidnosti sejali veter. Zdaj žanjejo vihar, v svoje začudenje, na svojo jezo in v — škodo nedolžnega slovenskega ljudstva!

Premislimo še enkrat dogodke zadnjih tednov. Nalašč, da bi razburili mladino in si pridobili v tem razburjenju mučeniški venec, — iz samega dolgega časa in iz same želje po hujskanju, — vpriporili so narodnjaški liberaloni letni zbor svoje „Ciril in Metodove družbe“ v Ptuj. Slovenski listi so sami priznali, da je bilo to izzivanje, navadna provokacija, da so liberalni voditelji že naprej vedeli, da bode prišlo do neprijetnih dogodkov. Ti prvaki voditelji so hoteli vpriporiti te prepire, da bi potem delali reklamo za svoje bankerotne „narodne“ štacune, da bi potem lažje kričali hripavi svoj klic: Svoji k svojim!

Vsakdo, ki ima poštenost v srcu in resnico na jeziku, bode priznal, da je bil to edini namen prvaških izgrediv. Reklamo, prav židovsko-umazano reklamo so hoteli delati in žrtvovali so zato svoje pristaše.

Sejali so veter . . .

In potem? — Potem se je umetno vstvarilo v Ljubljani razburjenje postopačev in barab, ki so pričeli izgrede delati, s kamenji in poleni po cesti rogoviliti, — ki so hoteli enkrat pokazati svojo falotsko moč, ki so se hoteli enkrat s tem zabavati, da so tuje šipe pobijali . . . dokler ni vojaštvo s puškami dokazalo, da anarhija ne sme vladati.

Sejali so veter . . . In krvava obličja dveh mladih človeških bitij, krvava dva ustreljena mrliča sta bila plod tega brezverskega hujskanja!

Da, da, sejali so veter . . . imeli so potem vzrok za reklamo, imeli so potem dovolj

praznih fraz, donečih a brezpomembnih besed, s katerimi so poskušali pričeti gospodarski boj. Seveda, oni niso razumeli, niso zamogli preceniti posledice tega gospodarskega boja. Priljickavci so se lotili velikana . . . vsi avstrijski Slovani, torej Čehi, Poljaki, Rusini, Hrvati, Srbi, Slovenci, — in sploh vsi nemški narodi, katerih je veliko milijonov več kakor Nemcev, plačujejo komaj četrti del tistega davka, ki ga dviga država. Nemci na Avstrijskem so torej štirikrat močnejša gospodarska moč nego vsi drugi narodi. In proti tej velikanski gospodarski sili nemštva so pričeli priljickavi prvaki boj . . .

Svoji k svojim, — tako so kričali. Vedeli so sami prav dobro, da je ta boj brezuspešen. Vse edno. Kajti vedeli so tudi, da je na Slovenskem še dovolj bedastih kalinov, ki se bodo dali vjeti. Ko so klerikalni prvaki pred kakimi sedmimi leti ustanovljali svoja konzumna društva, so tudi že naprej vedeli, da bodejo propali. Ali kaj to? Ustanovili so konzumno društvo; saj ni bilo nobene nevarnosti! Ustanovitelj niso nikdar ničesar izgubili; le zapeljani kmetje, ki so dali svoje ime, so bili zaprti in so plačevali krvave svoje krajcarje; ustanovitelj pa so se smejali in to dostikrat s polnimi žepi.

Svoji k svojim . . . Zdi se nam, da je celo to gibanje ravno tako umazano, kakor ustanovljenje nesrečnih konzumnih društev. Tisti, ki najbolj kričijo: Svoji k svojim, — ti nimajo ničesar za izgubiti. Liberalni učitelj pač lahko kupi svojo kilo kave kjerkoli hoče; on ne bode ničesar izgubil, ker on nima ničesar za prodati. Ali kmet sam kupuje pri Nemcu in prodaja Nemcu. To je pač kaj drugega! Kakor ti meni, tako jaz tebi . . .

Sejali so veter . . . In kaj so dosegli? Dosegli so, da v nahujskane kraje niso letos prišli trgovci z vinom in sadjem, da so vsled tega cene kmetjskih pridelkov padle. Dosegli so, da so prebivalci čisto nemški mest

sklenili, kupovati le pri Nemcih in Nemcem prijaznim Slovincem. To so dosegli, da so zagrabil Nemci isti meč . . .

Kmetje, ljudstvo, bodi ti pametno! Prvaška politika te je duševno in moralno zanemarila, zdaj te hočejo prvaki še telesno izstradati, zdaj ti hočejo še tiste kupce odvzeti, od katerih si odvisno!

Prokleta taka politika! Sejali so veter . . . in sejejo ga še . . . Izgredi so minuli, napadi ponehali, tudi najbolj razburjeni smrkolini so postali mirni. Pa zdaj se izve čudne reči! Izvedelo se je namreč, da so prvaki prav nečedna sredstva v svoje namene rabili. V Mariboru so zaprli prvaške priče, katerim je dala „posojilnica“ po 30 K, da pričajo, zaradi tega, ker so na sumu, da so po krivem prisegli . . . Kaj pravita gg. dr. Rosina in dr. Pipuš k temu? . . . Kriva prisega — politično sredstvo?! — In še več, še več! Pretekli petek ponoči se je zbrala banda opijanjenih prvaških falotov v Ptuj in je razbila vse šipe deške šole. Torej hočejo zopet nemire! Zopet hočejo ti falotski smrkolini razbijati, zopet hočejo nesrečo! Zopet sejejo veter . . .

In želi bodejo vihar, grozoviti vihar, nepričakovani vihar . . . Nekateri slovenski voditelji so bili že od slovenskih kmetov pretepeni, ker kmeti nimajo več odjemalcev . . . Vsak dan dobivamo pisma, v katerih se slovenski kmetje pritožujejo čez svoje slovenske voditelje, čes da jim ti odvzamejo dobiček, da jim preženejo kupce, da jih izročajo lakoti . . .

Oj dà, želi bodete vihar, brezvestneži, in ta vihar bode pomedel z vašo veliko lažjo . . .

Politični pregled.

Proti bojkotu, ki ga vpriparjajo prvaški mogotci na škodo našega ljudstva, stavili so napredni poslanci sledeče vprašanje na c. k. namestnika: „Kakor znano, se v slovenskem časov-

Sanje vojaka.

(Spisal Mathias Pocherz, Račje*).

»Kako se mi je sanjalo, Vam po pravici povem, ker nič mi ni prišlo iz spomina«. Tako mi je pravil stari Janez, bivši vojak. »Ko sem enkrat v sanjah hlače pral tam pred Goriško kasarno, kar jo primahata dva civilista. Poznal sem takoj, kdo je, pa nisem se izdal. Prvi je bil Jezus, drugi pa sv. Peter. Takoj sem jima salutiral. »Priatelj, daj nama kaj za jesti«, dejal je Jezus. »Glej, lačna sva«. Precej sem stekel v kasarno, in prinesel komaj načet hlebeček komisa. »To je vse kar imam«, sem dejal, »menaja bo še le ob ednajstih«. »Zakaj se pa držiš tako kisto«, me je vprašal Jezus čisto po domače. »Eh«, sem dejal, »na sv. gori smo imeli vajo ali tibunjo, pa sem ležal na trebuhu in zobal črnice. Kar so prišli hauptman, ki me živega ne morejo videti. Ko so zagledali, kak se gostim in nič ne pazim na sovražnika, so mi pa dali šest ur železnih mašetrov. Nocoj jih bodem držal od šestih pa do polnoči«. Tako sem pravil in nič se nisem lagal. Sv. Peter je pa debelo gledal in pretepal-komis, kakor da bi devet dni delal in nič jedel. Odrezal sem mu drugi kos, pa tudi tega je hitro pogoltnil. No, dal sem mu še tretjega, kateri je bil tudi kmalu pod streho, Jezus je pa komaj pokusil malo prvega koščeka. »Imaš nemara kaj

opravi v kasarni?« sem vprašal lačnega Petra. »Veseli sem, da me niso potrdili«, pravi Peter. »Prav imaš«, sem dejal. »V kasarni ima dolgečas mlade, samo v kantini je vsaki šesti dan še nekaj življenja. O, Jezus ti meni pomaga kam drugam, lepo te prosim!«. »No, ker si tako dobrega srca«, je dejal Jezus, »da nič ne preklinjaš in se nič ne pridurjaš, te transferiram k 47. regimentu v deveto deželo. Adijo Janez!«. Korajžno sem upilil za pozdrav na desno uho in kakor bi mignil, sem zdrav in vesel, z svo vojaško opravo stal v najlepšem mestu devete dežele. Na trgu so me čakali mestni župan, vsi očaki in veljaki, vsi generali in oficirji v paradi. »Oh, ali si ti Janez?«. »Živijo« so me pozdravili župan, ko so me zagledali. Hvala Bogu, da si vendar enkrat tukaj, komaj smo te pričakali, zatoraj bodi priscrno pozdravljen in dovoli, da ti poneseš tanistro v kočijo. Tudi najvišji general je hotel z menoj govoriti, pa sem mu mignil, da sem še sit časti. Župan mi je predstavil vse oficirje in vso gospodo. Zahvalil sem se v kratkih besedah za slovesen sprejem. General in župan sta me prešla vsak pod svojo pazduho in me spremila k lepi kočiji. Prvi je nesel moj telečnjak, drugi pa skrinjico. General me je posadil na desno stran in prisedel k meni, župan je pa zlezal k vozniku na kozla. Ob obeh straneh široke ceste, so stale oblečene device v špalirju in vpile: »Živijo Janez« in rdeče rože in najglčke so mi metale v voz, da sem se skoraj zadušil. Pokali so možnarji in peli zvono. Povsod je bilo vse črno ljudi, in vse je vpilo in kričalo, meni na čast, kar se je dalo. Bog nas varuj, saj

pravim česa človek vse ne dočaka. Od vsega tega hrupa in šundra me je že glava bolela, vendar sem se premagal in se veselo držal po konci. Vpoldne smo se ustavili pred strašno lepo palačo. »To je kasarna«, je dejal župan pohlevno. »Ce ti ni všeč, pa pojdim v drugo«. »Bo že«, sem odgovoril, »kaj bi si izbiral«.

Pred vojašnico so bili postavljeni vsi hauptmani mojega novega regimenta, po velikosti v vrsti. Vsakemu sem segel v roko in rekel kaj prijaznega. Vsak me je hotel imeti v svojo kompanijo. Toliko da se niso stegli za me. Lej ga spaka, sem si mislil, in poklical Kočevjarja, ki je gledal od daleč. Pomarančar je moral od hauptmana do hauptmana, da so vlekli številke. Roke so se jim tresle in napejali so obraze, ko so segali v vrečko. Mlad hauptman je izvel najvišjo številko in me dobil. Od veselja je skoraj omedlel. Zdaj smo šli v kasarno. Tam je bilo vse iz samega mramorja, srebra in zlata, vse polno dragih kamenov in biserov, da mi je pešal vid. Precej je prišel kuhar in me vprašal, kaj jem najraje. Dejalo sem mu, da sem zadovoljen s tistim, kar jedo generali. Sedli smo za lepo pogriženo mizo in prinesli so rižve juhe z graham, potem pa sulca dolgega kakor sablja in pa čespljevo kašo. Komaj smo to pojedli, smo dobili telečje pečenke, pečenih plodanov, golobčkov, puranov, kapunov, rac, in vsega zlodja. Posebno me je veselilo, da smo vsi le jedli in pili in da nihče ni zinil kaj nepotrebnega. Za primako smo imeli cviček in krški teran.

Odšel sem si hlačni jermen in ga izpustil za dve

* Prav radi priobčimo to povest iz vrst priprostega našega ljudstva. Op. uredn.

pisju in z letaki v zadnjem času za gospodarsko bojkotiranje nemških trgovcev na brezobzirni način deluje. Do kakšnih sredstev grabi to hujškanje, je iz tega razvidno, da so šolske sestre na celjski okoliški šoli med otroke plakate za bojkot razdelile. Poslanci stavijo tedaj vprašanje: 1. Ali se hoče g. namestnik o istinitosti teh novic prepričati? 2. Ali hoče vse potrebno ukreniti, da se temu nečuvanemu nastopanju konec napravi? — Tudi v deželnem šolskem svetu se je v tem oziru govorilo. In to je prav, kajti ravno prvaški učitelji spadajo med najhujše hujškače.

Vinska postava. V štajerskem deželnem zboru so stali nemški poslanci Wastian, Stiger, Ornig in tovariši na namestništvo sledeče vprašanje: „Pri sklepu lansko leto uresničene pogodbe je dala ogrska vlada avstrijski zagotovilo, da bode tudi na Ogrskem temom enega leta ednako novo vinsko postavlo napravila. Pogodba velja zdaj že čez eno leto, ali o ogrski vinski postavi ni ničesar slišati. Ogrska ima pri temu postopanju, s katerim je ogrska vlada svojo besedo prelomila, lepe dobičke; avstrijskim vinogradnikom pa se s tem oteži oddajo vina. Na ogrskem dovoli vlada, da se vinu dodá sladkor, spirit, sploh da se vino kvari. To konkurenco se čuti na Štajerskem prav občutljivo. Ona je tudi vzrok, da naša domača vina letos prave cene ne dosežejo. Te razmere dajejo avstrijski vladi resno dolžnost, da vpliva z vso močjo na uresničenje primerne ogrske vinske postave. Tudi bi bilo na to delovati, da imajo iz inozemstva dobljena vina potrjeno o njih pristnosti in da se ne smeje preje porabiti, dokler se tudi na Avstrijskem ne preiščejo. Zlasti naj bi se oziralo na ogrska vina. — To je pač pametni opomin. Kajti sleparsko narejena ogrska vina, ki nikdar vinograda videla niso, tvorijo veliko konkurenco. In mi res ne razumemo, zakaj bi vedno od madžaronskih Košutovih škodo trpili!

Velevažna postava. Postavni načrt glede zavarovanja za slučaj bolezni, onemoglosti in starosti se je državni zbornici predložil. Načrt obsega novo ureditev dosejanega delavskega zavarovanja (zavarovanje za slučaj bolezni in nezgode), nadalje zavarovanje za onemogle delavce, končno pa starostno zavarovanje delavcev in samostojnih malih posestnikov, malih obrtnikov in trgovcev. Zavarovanje za starost in onemoglost je sestavljeno iz lastne in državne pomoči. Pri delavcih se poleg tega delodajalce pritegne. V splošnem se zavaruje vse, ki vsled malih dohodkov niso v položaju, si kaj prihraniti. Zavarovanje za bolezen se je raztegnilo na vse mezne delavce, tudi na kmetijske, nadalje na domače delavce in na posle. S tim bodejo bolniške blagajne veliko več storile; trajala ne bode bolniška podpora več samo 20 tednov temveč 1. leto. Troške za zavarovanje proti nezgodam bodejo odslej samo delodajalci plačevali, medtem ko so morali delavci doslej 20% dodati. Invaliditetno in starostno zavarovanje bode odslej obvezno. Delavec bode dobival s 65. življenjskim letom starostno rento. Ako postane preje onemogel, dobi invalidno rento. Visokost rente bode odvisna od trajanja in od visokosti vplačanih doneskov. Zaostali dobili bodejo en-

kratni odplaček. Zenskim zavarovancem se bode pri ženitvi polovico vplačanih doneskov povrnilo. Doneski se bodejo preračunili po mezdni razredih; polovico bodejo plačevali delavci, drugo polovico pa delodajalci. Pri samostojnih osebah je določen obligatorni minimalni donesek. Skupni troški vsega tega zavarovanja bodejo znali v prvih letih 13% milijonov kron, v 4. letu približno 18 milijonov, v 10. letu čez 106, v 20. letu čez 206, v 40. letu pa 227 milijonov kron. Potem bodejo znali vsako leto 305 milijonov kron. Država prevzame stalno od tekočih upravnih stroškov svoto od 2 milijonov kron, nadalje državni doplaček 90 krofi k vsaki renti. Država bode tedaj okroglo 100 milijonov kron na leto doplačala. Upamo, da bode ta velevažna postava čimprej uresničena.

Vojska? Položaj je še vedno nejasen in ne more se ničesar gotovega reči. Bojni glasovi v Srbiji so se sicer malo pomirili. Kajti vsi zastopniki velevlasti so Srbiji odsvetovali, delati neumnosti. Ali v kljub temu gre protiaustrijska propaganda naprej. V sredini te propagande stoji srbski prestolonaslednik, ki je zanesljivo — tepec. Demonstracije se ponavljajo. Avstrijska vlada pa zapira pridno v Boznijo in Hercegovini glavne srbske rogovileže. V Budimpešti je hotel neki fanatični Srb z bombo avstrijske monitorje v zrak spustiti. Ali zapazili so ga pravočasno in ga zaprli. Govori se, da hoče kralj Peter „po revolverjevi milosti“ odstopiti in prestol svojemu bedastemu sinu pripustiti. Še to se manjka, da bi ta smrkolin bil kralj. Tudi v Ornigori gre hujškanje proti Avstriji naprej. Celó Rumunci so nastopili in se izjavili proti naši državi. Turki pa bojkotirajo še naprej avstrijske trgovce. Že iz tega je razvidno, da je položaj precej napet. Naše mnenje je to-le: Vsi narodi, vse države na Balkanu so tekom zadnjih let dokazali, da se ne znajo sami vladati in da so vsled tega večna nevarnost sosednih držav. Red se mora enkrat v tem peklenem kotlju napraviti! Na drugi strani ne moremo pustiti Boznijo in Hercegovino, za kateri deželni je tekla kri naših očetov in smo plačali čez 1 $\frac{1}{2}$ tisoč milijonov kron. Sala na stran! Mi nismo za vojsko. Ali treba je pritlikavcu na Balkanu povedati, da smo mi gospodje, treba mu je zobe pokazati. In če je to potem našim s Srbi pobratimim prvaškim veleizdajalcem prav ali ne.

Naš koledar izide v najkrajšem času, — lepši, večji in obširnejši kot lansko leto. Kdor ga hoče zanesljivo dobiti, naj pošlje 60 vin. za ceno in 10 vin. za poštnino, skupaj torej 70 vinarjev.

Dopisi.

Ljutomer. Dragi mi „Štajerc“, blagovoli sprejeti te-le vrstice. Jaz ti hočem sporočiti naše farovške podrepnike veteranskega društva, ker so fehtarili po Cvenu in Mali in so 10 drvenk zrnja dobili ter prodali. Voditelji so zato

so pohvalili vse tiste, ki so najlepše plesali, najbolj pa mene. Po ukazu so gnali arestante na vrt za kasarno. Tam so mogli ubogi grešniki za kazen keglati do poznega večera. Ob osmih smo večerjali. Naša kompanija je dobila štiri sodečke piva. Pred deveto uro je prišel hauptman vprašat, če bi kdo hotel listke vzeti in nam jih je ponujal, na katere smo morali podpisani obljubiti čast in hvalo, da ga najmanj tri dni ne bo nazaj v kasarno. Skoraj vsi smo vzeli koristne listke. Od samega veselja nas je povabil hauptman s sabo v cirkus. Dober mož je bil, prav zelo dober, toliko moram reči. „No, pa se imamo prokletu dobro tukaj“, sem dejal lajtnantu, ko smo se peljali v cirkus. Oh — oh, da sem moral zakleti. Kakor bi me odnesla burja, sem spet čepel v Goriški kasarni, ter pral svoje hlače in sline so se mi cedile po pečenkah in poticah devete dežele.

— O — da bi bil vsaj „presneto“ rek, pa ne „proketo“, pa bi še užival najboljšo menažo na svetu in se po gospodsko vozil na vojaške vaje. Tako sem bil jezen, res peklenko jezen, da sem ga polomil tako grdo. — „Saj so bile samo prazne sanje“, sem tolažil čudnega Janeza. „To je vse res“, je godajal ježno. „Ej naj bo če je že tako ali tako, markiral sem ga, pa markiral, če prav samo v sanjah. Ko sem se reva zbudil, sem se naglo trikrat pridušil, da ne zakolnem nikoli več, pa tudi ne bom, če vse hudič vzame.“

najboljši, ker so komando zatajili kakor sv. Peter Kristusa. Na cesarjev rojstni dan dne 18. avgusta so šli na kolodvor križovskim veterancem nasproti. Šli so mimo Štrasserja. Velner zasepeče na ušesa načelniku. Blagajnik začne: Korajža dečki, musik einšlagen! in so šli ko vrag. Pa jih ni bilo. Šli so nazaj k sv. maši in potem v „Bräuhaus“ vsak na en gulaš. Ob 10. uri se sliši: zdaj grejo. Te pa vsi kvišku, uha kakor zajci. Zdaj gre hitro eden in pride nazaj: šli so v farovž in nesli diplomu g. dekanu. In potem nastop, pozor, glej na pravo, dobro, hajd z nami. . . . Pozor, vsi s konjev dol in na osle gor, tam ostanite, dokler se vam ne zjasni kakor sv. Pavlu. Kajti svojo komando, katere ste se učili, ste prodali kakor Judaž. . . . Usmiljena vredni ste!

Terbegovci pri sv. Jurju ob Ščavnici. Ob ljuba dela dolg, to je stari pregovor. Ker so stari pregovori najbolj resnični, hočem tudi jaz svojo obljubo izpolniti, da se pred novim letom kolikor je mogoče dolga rešim. Zadnjikrat sem vam obljubil, da vam naznanim petje vrabcev, ki pojejo našemu občinskemu predstojniku žalostinko. To je bil moj dolg in tega se hočem rešiti s tem, da vam naznanim, da so se vrabci nazobali dobrega prosa in nasrkali sladkega vinskega mošta ter pojejo sedaj to-le pesnico:

„Strigovska dolina ni še urejena,
vpije glasno predstojnika žena;
je hišo preiskal postave oko,
so sina zaprli v ječo temno.“

Med stenami mrzlimi sin premišluje,
kako se prelom postave kaznuje,
pomagat ne more sam Habakuk,
ostal bo za zmira pisani čuk.

Nad sosedni se oče huduje,
želi da se jih kaznuje,
ker so njega in sina izdali
in se orožnikom niso lagali.

S prošnjami župnika in Ploja nadleguje,
vsaj eden za njega se naj poteguje,
obadva lepe sta diplome dobila,
ja nekaj zanj bosta storila?!

Župnik na kratko se izgovarja:
Neveden sem, pojd' raj do notarja.
Nasprotno trdi hofrat Ploj,
da zagovor bo vržen na gnoj.

Vrabci mi hočemo pesen skleniti,
Mogočnega pa prav lepo prositi:
Za predstojnika nam izberi druge može,
sedanje pa naženi v črne gore. . . .

Nadvrabec.

Mi davkoplačevalci te občine pa stavimo sledeče javno vprašanje: Ali je c. k. okrajnemu glavarstvu znano, da je žandarmerija dne 2. 8. t. l. pri našem občinskemu predstojniku našla več sumljivega blaga? Ako je to c. k. okrajnemu glavarstvu znano, zakaj ne uredi, da se odstavi ta in izvoli drug občinski predstojnik?

Ribnica na Pohorju. Živijo, živijo, pa še enkrat živijo! — ha-ha-ha! Da nas ne boste zavidali, kako srečna je pohorska Ribnica! Ni pod milim solncem bolj srečne občine. Nobenih občinskih doklad ne bo, birič ne bo hodil okoli, toča ne bo pobijala, ja ne bo nobenih nesreč in nezgod. Ali ste radovedni, dragi bralci, zakaj vse to? Ja, ja, na slavni Ribniški občinski hiši se je ko jutrajna zarja zablesketal nepopisljivo ginja livo lepi samoslovski napis. Vprašamo vas, slavni gg. občinski možje in fante: zakaj ste pa popred od Nemcev in „nemčurjev“, kakor nas imenujete, pobirali in na rabot zahtevali? Saj smo morali ravno tako žrtvovati do belih kosti, kakor blagorodni prvaki in narodnjaki! Zato raj odločno zahtevamo, da nam napravite tudi nemški napis, če ne, si ga pustimo sami napraviti. Hiša je gotovo tako naša, kakor vaša. Ali pa občinske stroške pokrivajte sami! Napredni kmetje, postavimo se na noge, da ne bojo z našim kravim denarjem delali, kak si bi kak fant namislil. Kako je bilo lepo mirno v tihi Ribnici, dokler se na Roženvensko nedeljo priklati nekaj študentev, pjebov, kateri so razburili vso ljudstvo. Popred je mislil gosp. Pahernegg z svojo „leibgardo“, na čelu njim njih „pjeba“, ki čuje na ime Brunčko, Ptujске gospode pregnati in mesto razdajati; ali hvala Bogu da so jih spodobno sprejeli. Zapomnite si, g. Pahernegg in njegovi lakaji: kdor seje preprij, žanje vihar! Tukaj pri nas so se hoteli pa zgrazati nad Ptujčani in odobrat lopovsko dejanje Ljubljancanov.

lunknji, ker sem videl, da so delali generali ravno tako. Na to so prišli na mizo pečene klobase, mesene jeternice, krvavnice, rižovke, kar je kdo hotel. Zraven pa skleda velika kakor turški boben, polna kislega zelja in fižola. Ko smo si nekoliko odelnili, smo jedli za obliček vsakovrstne potice, pogache in kolače. Odpel sem hlači jermen, ter ga spripravil v žep. General mi je prižgal vržinko, pili smo še črno kavo, potem se je pa gospoda poslovila od mene in drugih. Po kosilu je prišel vojaški zdravnik in jen atanko preiskal vso kompanijo, če je res vsak mož sit in se ni morda kdo samo potuhnil. Potem smo šli pa spat. Ob štirih popoldne so nas zbudili. Pogledal sem skozi okno na dvorišče. Kaj sem zagledal, kaj pravite? Vse polno fjakerjev! „Rekrute peljamo eksercirat“, mi je dejal hauptman. „Če hočete, se lahko peljete z nami.“ Sedli smo po štirje in štirje v vozove in tako se je peljala vasa kompanija razven čevljarja, krojača in kuharja na učilišče. Tam je bilo na zeleni loki že vse polno mladih deklet. Vsak si je izbral svojo, godba je zaigrala polko in začeli smo eksercirat, da se je vse kadilo. Hauptman nas je hvalil vse, posebno pa mene. Saj skoraj ni moglo biti drugače. Le prekmalu je neusmiljena trobenta zatrobila k južini.

Neradi smo nehali prijetno vajo in nevoljni sedli v vozove, v njih smo prav lepo defilirali pred hauptmanom, ki se nam je ginjen zahvalil za naš trud. Južinali smo mlečno kavo z smetano. Precej potem so prišli brivci, ki so vsacega moža lepo osnažili, namazali in počesali, ker smo imeli opoldne očišeno povele ali „pefeli“. Tu